

trække mig ind i saadanne smaa Bemærkninger, det maa jeg overlade til det ærede Medlem, jeg agter ikke at forlænge Diskussionen ved at gøre den Pølse længere. Vi staa maaske foran en begyndende Arbejderkrig, jeg tror i det hele taget, at den Betragtning af vor Udenrigspolitik, at vi kun leve imellem England og Tyskland, der snart skulle til at føre Krig med hinanden, er mildest talt forfærdelig ungdommelig. Jeg erindrer for nogle Aar tilbage, at der i alle Blade taltes om den evigt omreisende Konge af England, der isolerede Kejseren af Tyskland. Det er vist forbi, da man nu ser, at der ingen Isolation har fundet Sted, og at Kongen af England havde ganske andre, langt videregaaende og mere patriotiske Planer for sit Land, var en langt større Diplomat end de smaa . . . ja, hvad skal jeg sige: Politikere og Journalister, der lod ham rejse omkring for at isolere Kejseren af Tyskland. Man er dog ikke ude af den Tanke, at det, det stadig drejer sig om, er England og Tyskland. Men jeg tror, de Herrer, tage fejl der. Jeg tror ikke paa en Krig mellem England og Tyskland, men jeg tror, at der meget godt kan komme en Krig, og det er umuligt for os at sige, naar og hvordan den kommer, for den kommer uberegneligt, pludseligt. Der kommer maaske en Krigovre i Asien. Asien er ikke længere saa langt borte, som man talte om i gamle Dage, og Amerika er heller ikke saa langt borte — den Historie om Amerika, som laa saa langt herfra, er for længst forbi. Vi ere rykkede hinanden betydeligt nærmere, og naar man vil regne paa Krig og Fred og de store Spørgsmaal i Europa — det gælder ogsaa Kulturspørgsmaal —, maa man regne hele Jorden med, og der er Forholdene ikke fredelige, og der er de Herrer Ledere af Arbejderne maaske dem, i hvis Haand Fremtiden ligger for Krig og Fred, men som ikke ville kunne magte, ikke ville kunne hindre Krigen i at bryde ud, netop paa Grund af deres egne Interesser. Saaledes ere Forholdene i Virkeligheden. Det passer maaske ikke til den Æstetik, der bruges for Tiden i Politik, men jeg holder paa, at det er Virkeligheden, som den er. Nuvel, saa siger jeg:

Overfor dette have de Herrer intet andet end Afrustning. Det er intet.

Saa komme vi til det ærede Medlem fra Langeland (P. Munch) og hans Parti, der have som Princip, at Sagen helst skal skydes ud, ikke løses. Skulde vi endelig have noget, saa er det ærede Medlems Tanke den — jeg har her Udtalelserne i Betænkningen, men jeg vil ikke trætte med at læse det op, det er udmærket og fortræffeligt i mange Henseender —, at det skal være en Politivagt. Er det ikke? (*En Stemme*: Jo). Det er det, de mene er tilstrækkeligt for Forsvaret, en forsvarlig Politivagt, som kan protestere i Tilfælde af, at Landet overfaldes i en Krig mellem to andre Magter, saa skulle vi kunne nedlægge en Protest mod Overfaldet og foretage de andre Skridt, som det efter det ærede Medlems juridiske Opfattelse af Traktater og af Folkeretten i det hele er tilstrækkeligt at gøre. Hvis det nu var givet, at det ærede Medlems Jura blev reciperet alle Vegne og til alle Tider, og vi virkelig kunde lægge os rolig til at sove paa denne Jura, vilde jeg sige, at det var fortræffeligt. Saa vilde jeg gaa med det ærede Medlem. Jeg tror imidlertid ikke, det slaar til. Jeg har en forfærdelig Mistro til Jurister, naar de tage fat paa saadanne storpolitiske Sager. Det vil jeg sige ligger i, at jeg har oplevet en Tid, da vi havde saa uendelig meget Jura, diplomatiserende Jura. Jeg har i Grunden aldrig levet uden at høre Jura hele mit Liv igennem. Vi havde først Tiden til Krigen 1864, ærede Medlemmer ville huske, hvorledes man den Gang blev undervist i, at de Traktater, der blev sluttede, kunde aldrig forstaas paa anden Maade, end vi forstod dem oppe i den røde Bygning og Udenrigsministeriet, og at alt det, de andre mente, var det vildeste Nonsens. Naar der fra tysk Side blev gjort gældende, at de havde en anden Opfattelse, blev de betragtede med en vis Foragt. Jeg husker saagar, at der var et Blad, som sagde, at saadan en dum Junker som Bismarck forstod ikke noget af de Ting, det kunde man roligt ignorere. Der var den Gang et Medlem her i Folketinget, det var Baron Blixen, som raadede os til at tage fat i 1860, fordi der den